

FAC. RECHTSGELEERDHEID
BIBLIOTHEEK

Z 189

Rechtskundig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer : 3185.22

INHOUD :

REDACTIE. — *Het jaar der Vervlaamsching van het Gerecht.*RECHTSPRAAK. — Hof van Beroep Brussel. — 5 Sept. '33. — *Wanbedrijf in het uitoefenen van zijn ambt gepleegd door een officier van de rechterlijke politie. — Aanhoudingsbevel. — Bevestiging. — Bevoegdheid.*Burgerlijke Rechtbank Mechelen. — 4 Juli 1933. — *Lijsdwang in handelszaken. — Uitvoering van het vonnis op de goederen. — Gelijkzijdige uitoefening ongeoorloofd.*Burgerl. Rechtbank Antwerpen. — 8 Oct. 1933. — *Huwelijksgoederenrecht. — Gedwongen onverdeeldheid. — Baten.*Burgerl. Rechtb. Dendermonde. — 6 April. 1933. — *Aansprakelijkheid. — Auto-ongeval. — Font. Werkrechtssraad van Beroep Antwerpen. — 3 Jupli '33. — Dienstcontract. — Wet van 1922. — Art. 12. — Zesmaandelijksche opzeg. — Onderbreking ten gevolge van heilkracht.*WETGEVING. — *Wet over de tijdelijke herziening en de verbreking van de handelshuurovereenkomsten.*Rechtbank van Koophandel te Antwerpen. — *Dienstreglement. — Wijziging.*

BALIELEVEN.

RECHTERLIJK LEVEN.

BELANGRIJK BERICHT

Enkele onzer abonnés zijn, tengevolge van afwezigheid, niet in de gelegenheid geweest de postkwijting te betalen die hun voor enkele weken werd aangeboden ter vereffening van hun abonnementsprijs over den vorigen jaargang. Deze kwijtingen zullen een paar dagen opnieuw worden aangeboden en het Beheer rekent er stellig op dat de noodige onderrichtingen voor de vereffening zullen gegeven worden.

Het Jaar der Vervlaamsching van het Gerecht

In het laatste nummer van onzen vorigen jaargang hebben we het uitgebreid en uitstekend verslag gepubliceerd van volksvertegenwoordiger H. Marck, uitgebracht namens de Kamercommissie, betreffende het vraagstuk der vervlaamsching van het rechtswezen in het Vlaamsche land. We publiceerden meteen den tekst van het wetsontwerp dat door de Commissie werd aangenomen en dat aan het Parlement ter goedkeuring zal worden voorgelegd.

De uitslag van deze parlementaire bespreking houdt thans de heele Vlaamsche rechtswereld in spanning.

Reeds zoo talrijke malen is het na den oorlog toegezegd geworden dat de vervlaamsching van het gerecht haar beslag zou krijgen en dat de onhoudbare wantoestanden die thans nog steeds bestaan, zouden ophouden. Telkens opnieuw werd de beslissing verdaagd. Reeds éénmaal het vorige jaar was de Kamercommissie klaar gekomen met een verslag; door de aanhoudende verschuiving der bespreking kwam dit vorige wetsontwerp te vervallen tengevolge van de Kamerontbinding en alles was te herdoen. Thans liggen opnieuw een uitstekend verslag en een volledig wetsontwerp klaar en is er aan de Vlaamsche volksvertegenwoordigers op de plechtigste wijze beloofd dat de behandeling van dit vraagstuk aan het hoofd zou gesteld worden van de dagorde der Kamer bij de hervatting der parlementaire werkzaamheden in October aanstaande.

Het valt niet te betwijfelen dat ditmaal de beslissing binnen enkele weken zal vallen want de waardigheid van heel de Vlaamsche volksvertegenwoordiging eischt ten stelligste dat thans onder geen enkel voorwendsel nog eenig uitstel zou geduld worden. Mocht zulks nogmaals worden beproefd, dan dient er een zoo geweldig verzet op te steken dat het alle hinderpalen zou wegspoelen en tot de onmid-

dellijke behandeling zou doen overgaan. Zulks nangt uitsluitend af van de volksvertegenwoordigers uit de Vlaamsche streken die, wanneer ze desaangaande klaar en duidelijk hun wil te kennen geven, zeer gemakkelijk deze daad van rechtvaardigheid zullen kunnen verwezenlijken.

Onze lezers kennen het standpunt van het Rechtskundig Weekblad in deze kwestie. Het doel dat de Vlaamsche juristen nastreven is niet alleen het uit den weg ruimen van de talrijke grieven welke zich dagelijks voordoen bij de rechtsbedeeling, waarbij aan Vlaamsche menschen proceduurstukken worden betoekend waarvan ze de taal niet begrijpen. Dit is stellig een euvel dat op zichzelf de eisch tot uitsluitend Vlaamsche rechtspraak in de Vlaamsche streken zou wettigen. Ons doel reikt echter veel verder. De rechtsbedeeling is een van de allerge wichtigste kulturele aangelegenheden in het leven eener volksgemeenschap. De stand der juristen heeft een ontzaglijke beteekenis in het staatsleven. De juristen zijn niet alleen onmiddellijk betrokken bij de rechtsbedeeling, doch zij hebben ook in belangrijke mate uiterst gewichtige verantwoordelijkheden te dragen in het bestuur van staat, provincie en gemeente, zij oefenen eveneens een belangrijke invloed uit op het handelsleven en het maatschappijwezen waar ze de allerge wichtigste betwistingen behandelen.

Niemand kan de oogen sluiten voor deze zeer groote beteekenis van den juristenstand voor het gemeenschapsleven.

In het Vlaamsche gedeelte van ons land waar de taal van de gemeenschap Vlaamsch is, dient dan ook de juristenstand Vlaamsch te wezen.

Voor de rechtbanken dient de volkstaal gebruikt te worden en zij moet er klinken in beschaafden en sierlijken vorm. Onze rechtspraak dient Vlaamsch te wezen opdat zij haar normalen invloed op de massa der volksgenooten zou kunnen uitoefenen.

We dienen eindelijk te komen tot een waar-dige Vlaamsche rechtswetenschap opdat daardoor onze Vlaamsche kultuur verheven en veredeld worde.

Dit is de droom van elkeen die ijvert voor de Vervlaamsching van het rechtswezen. Dit is het doel dat het Rechtskundig Weekblad vanaf zijn ontstaan heeft nagestreefd.

Door ons blad is het bewezen geworden dat er een innige samenwerking bestaat tusschen al de Vlaamsche juristen om tot de verwezenlijking van dit ideaal te komen.

Zoolang echter de bestaande slenter blijft voortduren, zoolang er geen wettelijke regeling is tot stand gekomen die de gaafheid van het Vlaamsch rechtsleven verzekert, is een hooge opbloei van de Vlaamsche rechtskultuur uitgesloten.

Onze regeering heeft zulks begrepen en meerdere malen reeds plechtig de wet op de

Vervlaamsching van het gerecht in burgerlijke en handelszaken toegezegd.

De Kamercommissie heeft het eveneens begrepen, zooals blijkt uit het verslag van volksvertegenwoordiger Marck. Het komt er nu op aan dat al de volksvertegenwoordigers die het begrip hebben van het rechtvaardige en het noodzakelijke van dezen eisch, hun plicht zouden doen. In dit geval is er een ruime meerderheid in de Kamer die het ermede eens is dat de Vervlaamsching van het rechtswezen onmiddellijk worde doorgedreven.

Op dit doel dienen nu alle krachten samengetrokken. Voor deze verwezenlijking dienen alle harten warm gemaakt ! Het Rechtskundig Weekblad zal niets nalaten om in dien zin te ijveren. Het nieuw rechterlijk jaar dat met dit nummer begint moet het jaar worden van de Vervlaamsching van het gerecht.

DE REDACTIE.

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL.

KAMER VAN IN BESCHULDIGINGSTELLING

5 SEPTEMBER 1933.

Voorzitter : M. Ernst de la Grade, raadsheer.
Raadsheeren : M.M. Cappellen en Simon.
O. M. : M. Van Durme.
Pl. : Mter Braekers.

WANDEDRIF GEPLEEGD IN HET UITOEFENEN VAN ZIJN AMBT DOOR EEN OFFICIER VAN DE RECHTERLIJKE POLITIE. — AANHOUDINGSBEVEL. — BEVESTIGING ERVAN. — BEVOEGDHEID.

Wanneer een officier van de rechterlijke politie in het uitoefenen van zijn ambt een wanbedrijf heeft gepleegd, wordt het onderzoek gedaan door den Eersten Voorzitter van het Hof van Beroep en door den Procureur generaal.

Nochtans mogen ze hunne macht afvaardigen.

Wanneer de Eerste Voorzitter opdracht geeft aan een onderzoeksrechter om dit onderzoek te verrichten, mag deze magistraat aanhoudingsbevel verlenen.

In dit geval wordt dit aanhoudingsbevel bevestigd door de Raadkamer der rechtbank van Eersten Aanleg.

O. M. t/ V. L. F.

De Raadkamer der Rechtbank van Eersten aanleg, te Antwerpen, had op 1 September 1933 het volgende bevel verleend : (Voorzitter Mr. Anthonis, Rechter, alleensprekend-rechter, O. M. Mr. van Hille, substituut Procureur des Konings) :

« Aangezien ingevolge artikel 434 rechtspleging in strafzaken de ambtsverrichtingen tegen betichte moeten worden waargenomen door den Eersten voorzitter van het Hof en door de Procureur generaal of door zulke andere beambten welke zij wederzijds en bijzonderlijk ten dien einde zullen hebben aangesteld ».

Aangezien in huidig geval de heer Onderzoeksrechter van der Donckt en den heer Substituut van den Procureur des Konings van Hille, bijzonderlijk door den Voorzitter der Vacantiekamer van het Hof zijn afgevaardigd om tot de noodige onderzoeksplichten over te gaan.

Aangezien als wanneer de Voorzitter van het Hof en de Procureur Generaal in plaats van zelf op te treden andere ambtenaren of rechters afvaardigen ingevolge de macht hun verleend door artikel 484 rechtspleging in strafzaken in alle geval het karakter van Onderzoeks-

rechter en Openbaar Ministerie behouden en dat de afgevaardigde Magistraat alleenlijk in hun naam optreedt.

Aangezien ingevolge artikel 138 der wet van 18 Juni 1869 geen enkel rechter zijne juridictie mag afvaardigen, daar elke juridictie zijn oorsprong vindt in de Koninklijke aanstelling welke niet kan overgeleverd worden; dat bovendien ingevolge artikel 8 der Grondwet niemand aan zijne rechters door de wet aangegeven kan onttrokken worden, dat enkel en alleen andere rechters mogen aangesteld worden om tot onderzoeksplichten over te gaan in de gevallen door de wet voorzien.

Aangezien ingevolge de afvaardiging van den heer Onderzoeksrechter geenszins met zich sleept de bevoegdheid der raadkamer van eersten aanleg, vermits deze de bevoegdheid niet bezitten kan om zich uit te spreken over het bevestigen van een aanhoudingsmandaat door de Voorzitter van het Hof zelve afgeleverd.

Aangezien zoowel de door het Hof afgevaardigde magistraat van beroep in de gevallen voorzien bij artikel 236 rechtspleging in strafzaken als de afgevaardigde van het Hof in de gevallen voorzien bij artikels 479 en volgende en welke niet noodzakelijk een onderzoeksrechter moet zijn, alleen hunne macht houden van den Voorzitter van het Hof welke zelf ook de afgevaardigde is van het zelfde Hof, omdat ze dus handelen onder het toezicht der Kamer van Inbeschuldigingstelling welke dient op te treden om over de bevestiging van het aanhoudingsmandaat te oordeelen.
Verbrek. 13 Februari 1899, Pas. 1899, I, 118
Verbrek. 18 Februari 1907, Pas. 1907, I, 125
Verbrek. 9 Mei 1881, Pas. 1881, I, 249.

Om deze redenen :

De Raadkamer verklaart zich onbevoegd om over het behouden van het aanhoudingsmandaat te kennen.

Op beroep van het Openbaar Ministerie heeft het Hof het volgend arrest geveid :

REQUISITORIUM

De Procureur Generaal bij het Beroepshof te Brussel ;

Gezien de stukken van het onderzoek, ten laste van :

V. L. J. F., beëdigde jachtwachter,

Verdacht van doodslag, feit voorzien bij artikel 393 van het strafwetboek, en begaan door

den verdachte in het uitoefenen van zijn ambt van officier der rechterlijke politie ;

Gezien de opdracht van den Heer Eersten Voorzitter van het Hof van Beroep te Brussel, gelijkvormig artikel 484 van het Wetboek van Strafvordering aan den heer Onderzoeksrechter Van der Donckt, te Antwerpen, gericht den 29n Oogst 1933 ;

Gezien het bevel tot aanhouding door gezegden onderzoeksrechter afgeleverd tegen verdachte voornoemd op 29n Oogst 1933, na ondervraging dezes op zelfden dag ;

Gezien de beschikking van de Raadkamer der Rechtbank van Antwerpen, in date 1 September 1933, dewelke zich onbevoegd verklaart om het bevel tot aanhouding te bevestigen, om reden, niet de onderzoeksrechter, maar wel de Eerste Voorzitter alléén gemachtigd was dit bevel te verleenen en diensvolgens alléén de Kamer van Inbeschuldigingstelling, en niet de Raadkamer zou bevoegd zijn om over de handhaving van de hechtenis uitspraak te doen ;

Gezien het beroep tegen die beschikking ingesteld door den heer Procureur des Konings te Antwerpen den eersten September 1933 ;

Aangezien dit beroep ontvankelijk is en gegrond ;

Aangezien de onderzoeksrechter die het bevel tot aanhouding uitgevaardigd heeft, regelmatige opdracht verkregen heeft van den heer Eersten Voorzitter van het Hof van Beroep ;

Aangezien de opdracht in het geval voorzien bij artikel 484 van het Wetboek van Strafvordering aan geene beperking onderhevig is ; dat zij den heer Onderzoeksrechter machtiging verleent over te gaan tot al de gewone plichten van zijn ambt, en namelijk tot het afleveren van een bevel tot aanhouding ; dat indien de rechtspraak dit recht uitdrukkelijk toekent aan den afgevaardigden raadsheer, onder andere in de gevallen voorzien bij art. 236 van het wetboek van strafvordering, zooals blijkt uit de arresten van het Verbrekingshof in de bestreden beschikking aangehaald, de onderzoeksrechter, die krachtens zijn ambt, bijzondere bevoegdheid bezit om zulke bevelen uit te vaardigen, des te meer gemachtigd is, mits opdracht, dit recht uit te oefenen, in de gevallen voorzien bij art. 484 van hetzelfde wetboek ;

Aangezien het bevel tot aanhouding krachtens zulke opdracht door den heer Onderzoeksrechter afgeleverd dient bevestigd te worden door de Raadkamer ;

Aangezien de Raadkamer, beslissende in gevolge artikel 4 der wet van 20n April 1874, een toezicht uitoefent op de verrichtingen van den onderzoeksrechter ; dat, dit toezicht, in grondbeginsel dient uitgeoefend door de rechtsmacht aan dewelke de onderzoeksrechter gehecht is ;

dat het voor dezelfde reden is, dat het bevel tot aanhouding afgeleverd door den afgevaardigden raadsheer dient bevestigd te worden door de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof aan hetwelk die raadsheer gehecht is ;

(Zie dezelfde arresten in de beschikking aangehaald, alsook Timmermans, Etude sur la détention préventive N° 169).

Gezien art. 1, 4, 19, 20 der wet van 20n April 1874 ;

Aan zoekt dat het aan het Hof, Kamer van Inbeschuldigingstelling behage, het beroep te ontvangen, het gegrond te verklaren, de beschikking waartegen beroep te niet te doen, en doende wat de eerste rechter had moeten doen, éénparig beslissende ; te zeggen dat de redens van het bevel tot aanhouding tegen V. L. J. F., uitgevaardigd, gegrond zijn en blijven bestaan, het bevel tot aanhouding te bevestigen.

Gedaan te Brussel, den 4n September 1933.
Voor den Procureur Generaal,
(get.) VAN DURME.

Het Hof van Beroep, zitting houdende te Brussel, Kamer van Inbeschuldigingstelling, (Vacantiekamer) heeft het volgend arrest uitgesproken :

Gezien de opdracht van den heer Eersten Voorzitter van het Hof van Beroep te Brussel, gelijkvormig artikel 484 van het wetboek van strafvordering aan den heer Onderzoeksrechter Van der Donckt, te Antwerpen, gericht den 29n Oogst 1933 ;

Gezien het bevel tot aanhouding door gezegde onderzoeksrechter afgeleverd tegen verdachte voornoemd op 29n Oogst 1933, na ondervraging dezes op zelfden dag ;

Gezien de beschikking van de Raadkamer der rechtbank van Antwerpen in date 1 September 1933 dewelke zich onbevoegd verklaart, om het bevel tot aanhouding te bevestigen ;

Gezien het beroep tegen die beschikking ingesteld door den heer Procureur des Konings te Antwerpen, den 1 September 1933 ;

Gehoord het verslag gedaan aan de Kamer van Inbeschuldigingstelling door heer Van Durme, Substituut van den Procureur Generaal ;

Gehoord de betichte in zijne middelen ontwikkeld door Meester Braekers, advocaat, pleitend in 't Fransch op verzoek van betichte ;

Gezien het verzoekschrift van den heer Procureur Generaal in dagteekening 4 September 1933 ;

De beweegredenen ervan aannemende ;

Aangezien de redenen van het bevel tot aanhouding tegen V. L. J., verleend, gegrond zijn en blijven bestaan ;

Gezien artikels 1, 4, 19, 20 der wet van 20 April 1874 ;

Het Hof,

ontvangt het beroep en beslissende met algemeene stemmen van haar leden, doet het bestreden bevel te niet, zegt dat de Raadkamer van de rechtbank van eersten aanleg te Antwerpen bevoegd was, trekt de zaak tot zich en doende wat de Raadkamer had moeten doen, zegt dat de reden van het bevel tot aanhouding gegrond zijn en blijven bestaan ;

Diensvolgens bevestigt dit bevel.

NOTA :

V... is beticht van een misdaad gepleegd te hebben in het uitoefenen van zijn ambt van officier der rechterlijke politie.

De vervolgingen wegens misdrijven gepleegd door officieren van rechterlijke politie, worden onttrokken aan de gewone regelen der strafvordering.

Alleen het Hof van Beroep is bevoegd om van strafvorderingen wegens wanbedrijven door deze ambtenaren gepleegd kennis te nemen (art. 484 Wetboek van Strafvordering).

Indien een ambtenaar van rechterlijke Politie een misdaad pleegt in de uitoefening van zijn ambt, worden de gewoonlijk aan den onderzoeksrechter en aan den Procureur des Konings toegekende ambtsverrichtingen onmiddellijk waargenomen door den Eersten Voorzitter en den Procureur Generaal bij het Hof van Beroep, ieder voor wat hem aangaat, of door zulke andere beambten die ze, onderscheidenlijk en in het bijzonder, daartoe zullen aanwijzen (art. 484 Wetboek van Strafvordering).

Het is dus den Eersten Voorzitter toegelaten hetzij een Raadsheer bij het Hof van Beroep, hetzij een rechter bij de rechtbank van eersten aanleg aan te duiden om het onderzoek te leiden.

Het werd vroeger betwist of de afgevaardigde raadsheer of rechter de macht bezat om een aanhoudingsbevel uit te vaardigen. Beltjens is de meening toegedaan dat alleen de Eerste voorzitter het recht heeft om een dergelijk bevel uit te vaardigen. (Beltjens, art. 484, n° 5).

Doch de Belgische Rechtspraak neemt eenparig het tegenovergestelde aan.

Wanneer een dezer magistraten een aanhoudingsbevel heeft uitgevaardigd, dan is dit bevel onderworpen aan de vormen voorzien door de wet van 20 April 1874, nopens de voorloopige hechtenis.

In den beginne werd zulks eveneens betwist (cf. Arrest Brussel, 9 December 1878, Pas. 1879, II, 53). Het is thans echter eenparig aangenomen dat het aanhoudingsbevel binnen de vijf dagen moet bevestigd worden door een onderzoeksgerecht. (Arrest Luik, 27 Maart 1879, Pas. 1879, II, 202 ; Arrest Luik, 5 Mei 1881, Pas. 1881, II, 208 ; Verbrek. 9 Mei 1881, Pas. 1881, I, 249 ; Verbrek. 18 Februari 1907, Pas. 1907, I, 125).

Wanneer de Eerste Voorzitter zelf het onderzoek doet, of wanneer hij dit onderzoek opdraagt aan een raadsheer bij het Hof van Beroep, dan is de Kamer van Inbeschuldigingstelling alléén bevoegd om kennis te nemen van de vestiging van het aanhoudingsmandaat (zie hierboven aangegeven rechtspraak).

Is de Kamer van Inbeschuldigingstelling eveneens bevoegd wanneer het onderzoek werd opgedragen aan een onderzoeksrechter of een ander lid van de Rechtbank van eersten aanleg, of is de Raadkamer daartoe bevoegd ?

Deze vraag werd voor het eerst meenen wij, (wij kennen inderdaad geen andere rechtspraak daaromtrent) opgelost door de Raadkamer van Antwerpen, en de Kamer van Inbeschuldigingstelling van Brussel.

De Raadkamer heeft zich onbevoegd verklaard. De Kamer van Inbeschuldigingstelling heeft deze beschikking vernietigd, op eensluidend advies van het Openbaar Ministerie.

Volgens de beschikking van de Raadkamer handelt de onderzoeksrechter enkel in naam van den Eersten Voorzitter. De handelingen door den onderzoeksrechter gesteld worden geacht gesteld te zijn door den Eersten Voorzitter zelf. De Raadkamer is dus onbevoegd om toezicht uit te oefenen over een magistraat van een hooger rechtsprekend College, met name, de Eerste Voorzitter van het Hof van Beroep. Zeer juist, trouwens, wijst de Raadkamer er op dat in geval van evocatie het onderzoek kan opgedragen worden aan een Raadsheer onderzoeker die onder het toezicht staat van de Kamer van Inbeschuldigingstelling (art. 235 en 236 Wetboek van Strafvordering).

Indien deze Raadsheer onderzoeker een aanhoudingsbevel uitvaardigt moet dit laatste door de Kamer van Inbeschuldigingstelling bevestigd worden. (Arrest Brussel, 29 April 1924, R. D. P. 1924, 542).

Doch hetzelfde argument wordt juist door het Openbaar Ministerie tegen de beslissing van de Raadkamer van Antwerpen ingeroepen.

Uit het rekvisitorium van het Openbaar Ministerie kunnen wij inderdaad opmaken dat, volgens zijn meening, de Kamer van Inbeschuldigingstelling bevoegd is in de aangehaalde gevallen van rechtspraak, niet zoozeer om de kwaliteit van den Eersten voorzitter van wel om de kwaliteit van deze die door hem wordt aangeduid. Is deze magistraat een Raadsheer van het Hof van Beroep, dan is juist daarom de Kamer van Inbeschuldigingstelling bevoegd. (Cf. Verbrek. 18 Februari 1907, Pas. 1907, I, 125).

A contrario, is de Raadkamer bevoegd naar deze meening wanneer het onderzoek is opgedragen aan een onderzoeksrechter.

Voor het overige vinden wij in de motieven van dit arrest geen enkele grondslag die de voorkeur wettigt voor de gegeven oplossing. Er zijn nochtans argumenten in tegenovergestelden zin die wij niet onbesproken willen laten.

Alhoewel het Hof van Verbreking zich nooit ten gunste van de eene of andere oplossing rechtstreeks heeft uitgesproken, kunnen wij in de motieven van enkele arresten aanduidingen vinden, welke meer in overeenkomst zijn met de beslissing van de Raadkamer dan met de oplossing gegeven door de Kamer van Inbeschuldigingstelling.

Wij verwijzen nl. onder meer naar een arrest Verbrek. 23 Juli 1883, Pas. 1883, I, 317.

Attendu qu'il n'y a pas d'antinomie à refuser à la chambre des mises en accusation, dans

le cas des articles 479 en 483, le droit d'apprécier les charges au point de vue du renvoi du prévenu devant la cour d'appel et de lui reconnaître compétence, dans le même cas, pour disposer sur toutes les difficultés relatives à l'application de la loi du 20 avril 1874, à l'occasion du mandat qui aurait pu être décerné contre le prévenu par le premier président ou le juge délégué par ce magistrat ; que pour ce dernier objet, qui n'est qu'un incident de l'information, les articles 479 en 483 ne contiennent aucune dérogation aux principes de droit commun en vertu desquels les questions de détention préventive sont attribuées aux chambres d'instruction et que, par suite, aux termes de l'article 502, ces principes doivent être suivis.

Een zelfde meening vinden wij vooropgesteld in een rekvisitorium van advocaat-generaal Bougard, dat het arrest Luik, 27 Maart 1899, Pas. 1879, II, 202, voorafgaat.

Attendu que la confirmation du mandat d'arrêt dans les cinq jours de son exécution par la Chambre du Conseil est une garantie nouvelle, assurée par l'art 4 de la loi du 20 avril 1874 à tout inculpé ; qu'il résulte seulement de sa combinaison avec les règles de procédure suivies dans le cas de l'art. 484, que la Chambre des Mises en Accusation doit se substituer à la Chambre du Conseil pour confirmer et infirmer le mandat d'arrêt et que, par là, disparaissent toutes les difficultés résultant prétendument du délai fixé et restreint déterminé par la loi de 1874.

Indien wij ten slotte meenen dat de oplossing van de Raadkamer van Antwerpen de meest juridische is, dan doen wij dit op grond van art. 138 der wet van 18 Juni 1869, op de rechterlijke inrichtingen dat luidt :

Les juges ne peuvent déléguer leur juridiction ; ils n'ont que la faculté de commettre un tribunal ou un juge à l'effet de procéder aux actes d'instruction dans les cas et de la manière prévus par la loi.

Le tribunal ou le juge délégué est tenu d'exécuter les commissions rogatoires qu'il reçoit, sauf au tribunal délégué à nommer suivant les circonstances, soit un de ses membres, soit un juge de paix, pour procéder aux opérations ordonnées, et sans préjudice du droit du juge d'instruction délégué de commettre un juge de paix.

Naar dien tekst verwijst trouwens de beslissing van de Raadkamer.

Het lijkt ons inderdaad dat de onderzoeksrechter aangesteld is in naam en in de plaats van de Eerste Voorzitter van het Hof van Beroep en dat dus alleen het Hof van Beroep bevoegd is om toezicht uit te oefenen op den onderzoeksrechter « qualitate quâ ».

F. C.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE MECHELEN

4 JULI 1933

Voorzitter : M. Alen.
Bijzitters : MM. Van Bellinghen en Verdellen.
Op. Min. : M. Hofman.
Pl. : Mrs M. De Ridder en Schöller.

LIJFSDWANG IN HANDELSZAKEN. — UITVOERING VAN HET VONNIS OP DE GOEDEREN. — GELIJKTIJDIGE UITOEFENING ONGE-OORLOOFD.

Een veroordeeling tot lijfswang machtigt den schuldeischer niet gelijktijdig de uitvoering van het vonnis op de goederen van den schuldenaar door te drijven, en tevens zijn recht van lijfswang uit te oefenen, daar de lijfswang slechts een middel te meer is om betaling te bekomen, en dit middel moet geschorst blijven al ware het maar om reden dat het zonder grond zou worden indien de beslagnameing genoeg moest opbrengen om de schuld te delgen wat tot het einde der uitvoering op de goederen een onbekend iets is.

A. t/ De R.

Aangezien het geding strekt tot het nietig verklaren der inhechtenisneming van eischer in het gevang te Mechelen, gedaan volgens proces-verbaal van deurwaarder Delmotte van Heyst op den Berg en de akte van in gevangenisstelling in dato 9 Juni 1933 ter uitvoering van den lijfswang waartoe hij veroordeeld werd door een vonnis geveld door de Rechtbank van Mechelen zetelende in zake van koophandel op 8 Februari 1933, deze lijfswang op vier maanden bij gebrek van betaling aan verweerder der sommen in het vonnis vermeld ; dat het geding ook strekt tot het bekomen eener schadevergoeding van 5000 fr. ;

Aangezien eischer een reeks van redenen aanvoert om zijn huidige eisch te wettigen, namelijk : 1) dat het proces-verbaal van opsluiting geen melding maakt van het uur waarop de opsluiting geschiedde ; 2) dat de akte van overschrijving de kosten van dat exploit niet vermeldt ; 3) dat voor al de akten der procedure van lijfswang niet met den persoon van eischer gesproken is geweest ; 4) dat de speciale volmacht voorzien door artikel 556 van het wetboek van burgerlijke rechtspleging niet in extenso weergegeven is geweest in de beteekening hem gedaan ; 5) dat de rechtbank bevoegd is om over de zaak ten gronde kennis te nemen ; 6) dat lijfswang een middel zijnde om betaling te bekomen, het echter niet geoorloofd is te gelijktijdig lijfswang en uitvoering op roerende goederen uit te oefenen ;

Aangezien niet een der vijf eerste opgeworpen middelen gegrond is, dat inderdaad 1) het vermelden van het uur der opsluiting op stral van nietigheid door geen rechtsbepaling vereischt is, en eischer niet bewijst dat zijne opsluiting op een ongeoorloofde uur zou geschied zijn, de akte van deurwaarder integendeel vermeldende dat de dwangmaatregel werd uitgevoerd te half zes ; 2) al zou de akte van overschrijving in het register der gevangenis de

kosten van deze akte niet aangeven toch de nietigheid en het niet bestaan dezer akte er niet uit volgt ; 3) de processen-verbaal van opsluiting en overschrijving ter gevangenis zijn aan eischer in persoon beteekeend geworden, het « sprekende aan zijn persoon » alleen vereischt zijnde voor deze akten door artikel 789 van het wetboek van burgerlijke rechtspleging ; 4) geen wetsbepaling vergt dat er in extenso kopij gegeven wordt der volmacht aan deurwaarder verleend, en in huidig geval maakt de beteekening van 9 Juni uiterlijk melding van de bijzondere volmacht in dato 1 Juni 1933 geboekt te Heyst op den Berg den 3 Juni 1933 b. i. bl. 76 vak 18, ontvangen rechten 15 frank door ontvanger Walravens, aan deurwaarder Delmotte gegeven ; 5) de rechtbank heeft het vonnis van de rechtbank van koophandel niet te herzien aangaande de geldigheid der procedure, en indien de dagvaarding er aan eischer gegeven door zijn schuldeischer geen bijkomende lijfswang voorziet is toch de burgerlijke rechtbank van eersten aanleg onbevoegd om zulk vonnis om reden van wijziging « ultra petita » te hervormen ;

Aangezien de reden, als zesde middel opgeworpen, ernstiger is ; dat inderdaad de lijfswang een middel te meer is om een schuldenaar tot betaling van gelden te dwingen, maar dat het niet juridisch is, eens dat de schuldeischer de uitvoering van het bekomen vonnis door in beslagnameing van goederen en hun te gelde maken heeft begonnen, het hem terzelfdertijd zou toegelaten zijn de lijfswang uit te oefenen ; dat dit middel moet geschorst blijven al ware het maar om reden dat het zonder grond zou worden, indien de beslagnameing genoeg moest opbrengen om de schuld te delgen, wat tot op heden een onbekend iets is ;

Aangezien in onderhavig geval de beteekening van het vonnis der rechtbank van koophandel heeft plaats gehad op 15 April 1933 ; dat de beslagnameing der meubelen bij eischer heeft plaats gehad op 20 Mei 1933, met aankondiging van openbaren verkoop op 11 Juni daaropvolgende, en dat het twee dagen te voren is, op 9 Juni 1933, dat verweerder tot uitvoering van den lijfswang is overgegaan ; dat alzoo voorgaande beschouwingen hier hun toepassing vinden ;

Aangezien nochtans verweerder zich te goeder trouw over de uitgestrektheid van zijn recht heeft kunnen vergissen, en dat daarmee rekening dient gehouden ;

Om deze redenen :

De Rechtbank gehoord in openbare terechtzitting den heer Hofman, substituut-procureur des Konings, in zijn advies, zegt den eisch gegrond, in beginsel ; verklaart nietig als voorbarig de inhechtenisneming van eischer volgens proces-verbaal van deurwaarder Delmotte van Heyst op den Berg in dato 9 Juni 1933, en ook nietig de akte van gevangenzetting van dienzelfden dag ; beveelt de onmiddellijke invrijheidstelling van eischer ; veroordeelt verweerder te betalen aan eischer de som van 100 frank ten titel van schadevergoeding, verhoogd met de gerechtelijke intresten ; verwijst verweerder in de kosten.

BURGERLIJKE RECHTBANK ANTWERPEN

1^e KAMER. — 8 OCTOBER 1932.

Voorzitter : M. Malgaud.
Rechters : M. M. Verstraete en Roelens.
Op. Min. : M. Meir.

HUWELIJKSGOEDERENRECHT. — GEDWONGEN ONVERDEELDHEID. — BATEN.

Ingeval van gedwongen onverdeeldheid wordt het algemeen aangenomen dat een door het overlijden van een der echtgenooten wettelijk ontbonden huwelijksgemeenschap feitelijk blijft voortbestaan en dus alle baten, zonder onderscheid, haar ten goede komen.

E. H. t/ D. en D. H.

Gehoord partijen in hunne middelen en besluiten ;

Gezien de stukken van het geding ; Aangezien volgens het ontwerp van boedel-scheiding door Meester Walter Van de Walle, notaris te Mechelen, den 11 December 1931, opgesteld, de winsten van het van de nalatenschap afhangend schip Mop II, eener tonne-maat van 120 T., verdeeld zijn tusschen de deelgenooten in evenredigheid van hun aandeel in dit schip, en het bedrag der winsten uitgekeerd is op de verklaringen van vader De H. aan het beheer van Geldwezen voor de belasting op het inkomen ;

Aangezien de gedwongen onverdeeldheid duurt sinds 4 Maart 1924, datum van het overlijden van Sidonie Talboom, echtgenoot van verweerder H. De H., en moeder der oorspronkelijke aanleggers, en sindsdien gezegd schip door vader De H. uitgebaat is ;

Aangezien vader De H. opwerpt dat ver-melde winsten in veel grootere mate de winsten zijn van zijn persoonlijke arbeid dan de burgerlijke vruchten van het onverdeeld schip, en dat bijgevolg slechts de intresten op de waarde van het schip, dat door den notaris op 50.000 frank geschat werd, in gemeenschap gevallen zijn ; in ondergeschikte orde voegt hij er bij, dat in alle geval de kosten van veran-

deringen en reparatiën aan het schip gedaan zouden moeten afgetrokken worden ;

Aangezien indien krachtens art. 1441 en 1442, al. 1 de huwelijksgemeenschap door het overlijden van een der echtgenooten ontbonden is en volgens eene algemeene rechtspraak het verondersteld wordt, dat de overgeblevene is voortgegaan het schip voor rekening van de gemeenschap uit te baten, daar in huidige geval, krachtens art. 57 der wet van 10 Februari 1908 er gedwongen onverdeeldheid bestond ;

Aangezien bijgevolg de winsten van de exploitatie van het schip ongetwijfeld in de gemeenschap gevallen zijn ;

Dat echter van die bedrijfsinkomsten dienen de noodige uitgaven afgetrokken, waartusschen voorkomt de beloning van vader De H., die voortdurend als schipper op den onverdeelden lichter gewerkt heeft ;

Aangezien die beloning ex aequo et bono op 800 frank per maand of 9.600 frank per jaar kan gerekend worden ;

Dat diensvolgens voor de 8 jaren gezamenlijke uitbating eene totale som van 76.800 fr. aan vader De Heel toekomt en dient van de winsten, op 160.900 frank geschat, afgekort te worden, wat de netto opbrengst voor de gemeenschap op 84.100 fr. terugbrengt ;

Aangezien vader D. H. te vergeefs inroept, dat hij zekere veranderingen aan het schip aangebracht heeft en zekere kosten voorgeschoten heeft ;

Dat de cijfers door hem aangeduid aan den fiscus als zuivere winst na aftrek der exploitatiekosten en verder als een minimum voor een schip van 120 T. moeten aangenomen worden ;

Om deze redenen :

De Rechtbank, alle andere of tegenstrijdige besluiten van de hand zijnde, verleent akte aan oorspronkelijke aanleggers dat zij zich het recht voorbehouden, later de verkoop van het schip Mops II en de verdeling van den verkoopprijs aan te vragen ;

Zegt voor recht dat het ontwerp van boedelbeschrijving door notaris Van de Walle opgemaakt op 11 December 1931 gewijzigd zal worden in dezen zin :

Dat de winsten der uitbating van het schip gedurende de acht jaren der gedwongen onverdeeldheid tot de som van 84.100 fr. zullen teruggebracht worden ; eene jaarlijksche beloning van 9.600 fr., zijnde aan vader D. H. toegekend voor zijn werk en beheer ;

Voor het overige bekrachtigt naar vorm en inhoud gezegd ontwerp en wijst E. H. D. H. af van zijn tegenwerpingen tegen voormeld ontwerp ;

En aangezien ieder der partijen gedeeltelijk in 't ongelijk gesteld wordt, stelt de helft der kosten veroorzaakt door de tegenwerpingen van E. D. H. ten laste van de partij Van Genechten, en de andere helft ten laste der partijen De Graef en Lang ;

Verklaart het vonnis uitvoerbaar bij voorbaat niettegenstaande alle verhaal en zonder borg.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE DENDERMONDE

6 APRIL 1933

Pl. : Mrs de Pesseroey (Lokeren) en
P. De Schrijver (Antwerpen).

AANSPRAKELIJKHEID. — AUTO-ONGEVAL.
— KOSTELOOS VERVOER. — FOUT.

In geval van kosteloos autovervoer kan de genoodigde den geleider niet ontslaan van alle verantwoordelijkheid. Het recht op schadevergoeding wegens lichamelijke letsel blijft behouden. Zedelijke schade veroorzaakt door verlies van linkeroog geraamd op 30.000 fr.

V. t/ V. H.

Gehoord partijen in hunne middelen en besluiten ;

Gezien de processtukken ;

Overwegende dat partijen — die met elkan- der handel drijven — op 14 Maart 1932 per auto samen van Lokeren naar Berlaere en van daar naar Wichelre nreden ; dat 's avonds ten 7 ure — bij hunne terugreis, gekomen te Lokeren-Meyende — verweerder, die zijn auto zelf stuurde, op eens de goede richting verloor en met zijn voertuig verscheidene boomen aanreed, welke links der baan — richting van Lokeren — geplant zijn ;

Overwegende dat, tengevolge van dat ongeval, aanlegger talrijke snijwonden in het aangezicht en kneuzingen op den linkerarm en het linkerbeen opliep ; dat hij tevens ook het linkeroog verloor ;

Overwegende dat V. uit dien hoofde eene schadevergoeding ten bedrage van 90.625,40 frank vordert, 't zij : a) 5802,40 fr. voor geneeskundige zorgen ; b) 82650 fr. voor werkonbekwaamheid en zedelijk leed ; c) 2000 fr. voor pijn en smart ; d) 200 fr. voor schade aan klederen ;

Overwegende dat de wet aan eenieder de strenge verplichting oplegt in geen deelen de lichamelijke integriteit of het vermogen van eens anders te schenden ; dat diegenen welke die verplichting niet naleeft en door zijne rechtstreeksche handeling iemand krenkt in

zijn lichaam of in zijn goed, eene onrechtmatige daad pleegt, die op zich zelf de schuld uitmaakt waarvan, naar luid van art. 1382 B. W., hij de schadelijke gevolgen herstellen moet, zonder dat het slachtoffer gehouden weze eene fout of eene onvoorzichtigheid in hoofde van den dader te bewijzen ; (Nota van den heer Procureur-Generaal Leclercq ; Pas. 1932-I-200 en volg ; Vonnis Rechtb. Dendermonde, Handelszaken, dd. 29.10.32, in zake Spitaels-Franckaert) ;

Overwegende dat in geval van kosteloos vervoer, de genoodigde den geleider niet ontslaat — en zelfs niet zou kunnen ontslaan — van alle verantwoordelijkheid ; dat hij aldus ook — in geval van lichamelijke letsel veroorzaakt door den geleider — zijn recht op schadevergoeding niet prijs geeft en blijft behouden ;

Overwegende dat verweerder niet bewijst of ook niet aanbiedt te bewijzen dat het ongeval zou te wijten zijn aan een toeval, aan een geval van overmacht of ook nog 't zij ten geene, 't zij ten deele, aan de schuld van aanlegger zelt of van iemand anders ;

Overwegende dat verweerder de schade vergoeden moet, welke hij aan eischer door zijne rechtstreeksche handeling heeft berokkend ;

Overwegende dat uit de bestanddeelen der zaak blijkt dat aanlegger die handel drijft in suikerwaren, gedurende twee maand volkomen onbekwaam is geweest tot werken en ten gevolge van bovengemeld ongeval het linkeroog verloor ;

Overwegende dat men de schade spruitende uit die volledige werkonbekwaamheid gedurende twee maand, ex aequo et bono op twee duizend frank ramen mag ;

Overwegende dat het verlies van het linkeroog hoegenaamd aan eischer thans niet belet zijnen handel voort te zetten ; dat gezien den aard van zijn beroep, dit lichamelijke letsel op geene waarneembare wijze de bedrijvigheid van aanlegger verhindert of vermindert ;

Overwegende dat de zedelijke schade, welke aanlegger door het verlies van zijn linkeroog heeft geleden, zeer ernstig is ; dat hij tevens ook pijnen en smarten heeft doorstaan ; dat de zedelijke schade, welke uit dien hoofde aan aanlegger toekomt, in billijkheid mag geraamd worden op eene gezamenlijke som van 30.000 frank ;

Overwegende dat de kosten veroorzaakt door geneeskundige zorgen 5802,40 fr. belopen ; dat bovendien de som van 200 frank gevraagd voor schade aan klederen, als billijk voorkomt ;

Om deze redenen :

De Rechtbank,

Kamer van den alleenrechtsprekenden Rechter in burgerlijke zaken, gehoord den heer Heynderickx, substituut-Prokureur des Konings in zijn advies, alle verdere en tegenstrijdige besluiten verwerpende ;

Veroordeelt verweerder V. H. om aan eischer V. te betalen ten titel van schadevergoeding, eene som groot (2000 en 30.000 en 5802,40 en 200 fr.) 38.002,40 fr. met de rechterlijke interesten ;

Ontzegt aan aanlegger het meer gevorderde ;

Verwijst verweerder bovendien in de kosten op taxaat ;

Verklaart onderhavig vonnis uitvoerbaar niettegenstaande alle verhaal en zonder borg, tenzij wat de kosten betreft.

WERKRECHTERSRAAD VAN BEROEP TE ANTWERPEN

3 JULI 1933.

Voorzitter : Mter H. Van Oekel.
Pleiters : Mters J. Aerts en J. Stoffels.

DIENSTCONTRACT. — WET VAN 1922. — ART. 12. — ZESMAANDELIJSCH OPZEG. — VOORWAARDEN. — ONDERBREKING TEN GEVOLGE VAN HEIRKRACHT.

Opdat een bediende, vallende onder toepassing van de wet van 1922 betreffende het dienstcontract, recht zou hebben op een opzeg van 6 maanden, moet hij, volgens artikel 12 van deze wet, gedurende 10 jaar ononderbroken bij denzelfden patroon in dienst geweest zijn. Als «dezelfde» patroon moet worden beschouwd een nieuwe patroon die de bestaande zaak voortzet onder dezelfde benaming en met hetzelfde dienstpersoneel, dat zijne vroegere betrekkingen blijft behouden.

Artikel 12 vereischt een doorlopende voortzetting der dienstbetrekkingen. Een onderbreking ten gevolge van heirkraft (in casu, de wereldoorlog) kan den bediende niet tot nadeel worden, op voorwaarde dat hij, zoohaast deze heirkraft ophoudt, zijne betrekking herneemt.

Meeuwissen t/ Nicolopoulos.

Aangezien de oorspronkelijke vordering er toe strekt den verweerder thans beroepene, te doen veroordeelen tot het betalen eener som van 5130 fr. gelijkstaande met drie maanden loon voor saldo van schadevergoeding voor opzeg ;

Aangezien de beroeper erkent en het uit de bestanddeelen der zaak trouwens blijkt, dat de beroeper op 30 Juli 1932 door zijn patroon, den heer Const. N., opvolger van N. frères, uit dezes dienst is ontslagen geworden, en dat hij eenen opzeg van drie maanden heeft toegekend gekregen ;

Dat hij, beweerende in zijn voordeel de toepassing te mogen invoeren van artikel 12 der wet van 1922 op het bedieningscontract, staande houdt recht gehad te hebben op zes maanden vooropzeg, en diensvolgens aanspraak maakt op nog een bedrag van drie maanden loon als bijkomende vergoeding ;

Aangezien het vonnis a quo dezen eisch van de beroeper heeft afgewezen ; dat de beroeper besluit tot de hervorming van gezegd vonnis en toekenning van zijnen oorspronkelijken eisch, terwijl de beroepene besluit tot de eenvoudige bekrachtiging van het bestreden vonnis.

Aangezien de beroeper beweert, naar den zin van artikel 12 der wet van 1922, meer dan 10 jaar in dienst gebleven te zijn van den beroepene, en dus gerechtigd een opzegtermijn van zes maanden tegenover hem te zien toepassen ;

Aangezien in werkelijkheid de beroeper van 1904 tot 1914 is in dienst geweest van de firma N. frères, en dat na de door den oorlog veroorzaakte onderbreking zijner dienstbetrekkingen met deze firma, hij na den oorlog, en wel tot Mei 1923, in dienst is geweest van andere firma's nl. van de Antwerp Grain Works Cie, om ten slotte in Mei 1923 terug in dienst te treden van voormelde N. frères die eenigen tijd nadien, ten gevolge van het overlijden van dezes medevennoten alleen door den beroepene Const. N. is voortgezet geworden, en dat hij daár dan onafgebroken tot 1 October 1932 is in dienst gebleven ;

Dat de bewering van den oorspronkelijken aanlegger, die zich op de toepassing van artikel 12 der wet beroept, de dubbele vraag doet rijzen :

1° Of de verwerende firma Const. N., opvolgster van de firma N. frères, met het oog op de toepassing van artikel 12 en de «10 jaren dienst bij denzelfden patroon» die daarin worden vereischt, mag en moet aanzien worden als zijnde dezelfde patroon als degene bij dewelke hij ten tijde der firma N. frères in dienst is geweest.

2° Of, in bevestigend geval, de tweede dienstperiode van 9 jaar en 5 maanden (van Mei 1923 tot 1 October 1932) mag gevoegd worden bij de vorige dienstperiode van 1904 tot 1914 bij de firma N. frères doorgemaakt.

Aangezien voorwat de eerste twistvraag betreft, het naar den geest van de wet en van de vrij algemeen gevolgde rechtspraak moet aangenomen worden, dat, wanneer zooals in onderhavig geval de nieuwe patroon, in casu Const. N., de eenvoudige voortzetting is, onder dezelfde benaming en met hetzelfde dienstpersoneel, die in hunne wederzijdsche betrekkingen behouden blijven, van de vroegere firma (hier N. frères) men staat voor «de zelfde patroon» die wordt bedoeld in artikel 12 der wet van 1922 die eenen opzeg van zes maanden bedingt ten voordeele van de bediende die gedurende 10 jaar in dienst is gebleven van «denzelfden patroon».

Dat voorwat de tweede twistvraag betreft, wel is waar de onderbreking van zijne dienstbetrekkingen bij de firma N. frères tengevolge van de oorlogsomstandigheden in 1914 niet zou mogen ingeroepen worden om te beweren dat, bij herneming en voortzetting der onderbroken betrekkingen met dezelfde firma na den oorlog de door de wet vereichte 10-jarige termijn zou onderbroken zijn en opnieuw voor een volledige termijn van 10 jaar zou moeten voortgezet zijn geworden, maar dat, in casu, door beroeper zelf wordt erkend, dat niet ten gevolge van de heirkraft die de oorlogsomstandigheden hebben meegebracht, maar ten gevolge van een vrijwillige beslissing van zijnentwege, hij ook na het eindigen van de oorlogsomstandigheden nog bij andere firma's heeft dienst genomen, nl. bij de Antwerp Grain Works Cie, tot in 1924, zoodat twee gansch afzonderlijke diensttermijnen, vrijwillig door den bediende onderbroken, naast elkaar worden ingeroepen, om den 10-jarigen termijn vereischt door artikel 12 voormeld, samen te stellen.

Aangezien deze opvatting van den tekst van artikel 12 niet verenigbaar is noch met de letterlijke bewoordingen noch met den geest van gezegd artikel :

Dat de tekst van artikel 12 inderdaad woor- delijk bedingt dat slechts eenen opzegtermijn van zes maanden zal dienen in acht te worden genomen tegenover bedienden : «die geduren- de 10 jaren bij denzelfden patroon zijn in dienst gebleven», wat op eene doorlopende voort- zetting van de bedoelde diensten wijst.

Maar dat daarenboven niet uit het oog mag worden verloren :

Eerstens, dat de uitzonderlijke toekenning van een opzegtermijn van zes maanden enkel en alleen is ingegeven geworden en verrecht- vaardigd, door den eerbied voor de «getrouw- heid» die vanwege zulke bediende tegenover zijn patroon is gebleken, en dat eene vrijwilli- ge onderbreking en afbreking van deze dien- sten zeker niet in het algemeen als een bewijs van blijvende getrouwheid kan worden inge- roepen ;

Tweedens en bijzonder, dat, naar de verkla-

ring van den toenmaligen Minister van Kolo- niën, heer Franck, de wet vooral en bovenal voor doel had, zekerheid te scheppen en vaste gedragslijnen te geven aan de bedienden voor het vaststellen van regelen over welke toepas- sing, zoover mogelijk, alle discussie moest uit- gesloten worden zij het zelfs met prijsgeving van zekere voordeelen die zij bij sommige vroegere rechtspraak mochten verhoppen.

Dat uit die hoofdbekommernis van den wet- gever voldoende duidelijk blijkt dat het zeker het inzicht niet kan geweest zijn den rechte in elk afzonderlijk geval het oordeel over te laten over de redenen en oorzaken die eene tijdelijke onderbreking van een vroeger dienstcontract hebben teweeg gebracht, om daaruit het bewijs te putten van de af of niet voor handen zijnde «getrouwheid» die men door artikel 12 heeft bedoeld te beloonen.

Dat dusdoende inderdaad de door den wet- gever nagestreefde vastheid weer zou te loor gaan en steeds beroep zou moeten gedaan worden op de Rechtbank, om over de rechten van den betrokken bediende gevestigd te zijn, terwijl men zooveel mogelijk alle beroep op de rechtbanken heeft willen uitschakelen.

Aangezien diensvolgens moet aangenomen worden dat de beroeper slechts zijn laatste diensttermijn mag invoeren om den omvang van zijn recht op opzeg vast te stellen, en dat, deze termijn geene volle 10 jaar bedragende, hij vruchteloos aanspraak maakt op den uit- zonderlijken opzegtermijn van 6 maanden, voorzien bij artikel 12 der wet van 1922. Dat dus zijn beroep ongegrond is en het vonnis a quo naar recht werd gewezen.

Om deze redenen :

De Werkrechersraad van Beroep, Kamer voor Bedienden, alle verdere en tegenstrijdige besluiten verwerpende, verklaart het beroep regelmatig in den vorm en ontvankelijk, en daarover rechtdoende verklaart het ongegrond, bekrachtigt het eerste vonnis en veroordeelt beroeper tot de kosten.

NOTA :

I. Contra : Handelsrechtbank van Luik, 10 Januari 1925, in zake Weiss t/ Smeets.

Buiten de in het arrest ontwikkelde beschouwin- gen zou nog even kunnen verwezen worden naar de wordingsgeschiedenis van de besproken termen van artikel 12, die is verlopen volgens de hierna- volgende lijn :

— Het Regeeringsontwerp van 1914, (Kamer van Volksvertegenwoordigers. Bescheiden No 171) be- vatte niets dienaangaande. — De wetsontwerpen Franck-Mecheleynck, 1913-1920. (Kamer van Volksvertegenwoordigers, No 207-258) bedongen eenen uitzonderlijken termijn van zes maanden vooropzeg : 1.) voor een bediende met «minstens 5 jaren dienst» ; 2.) voor een bediende volmachtdra- ger met wedde van minstens 3000 fr. en «meer dan 2 jaren dienst».

— Het ontwerp van de commissie van 21-2-1921. (Kamer van Volksvertegenwoordigers No 133) bedong eveneens een uitzonderlijken op- zeg termijn van zes maanden voor den bediende «hebbende minstens 15 jaren dienst».

— De tekst der bijzondere commissie van 29-6-1921 zoodat die gewijzigd werd door de Kamer van Volksvertegenwoordigers op 29-7-1921. (Kamer van Volksvertegenwoordigers, bescheiden 403 en 237) bedong voor het eerst den thans nog in de wet staande tekst, een uitzonderlijken opzegtermijn van zes maanden voorbehoudende, aan zekere be- dienden «die gedurende 10 jaren in dienst van hun patroon zijn gebleven».

— Eindelijk het amendement daarop door de commissie van den Senaat ingediend, heeft definitief den tekst van artikel 12, zoodat hij bij wet van 7 Augustus 1922 is aangenomen geworden, vastge- steld :

«de termijn van opzeg zal zes maanden be- »dragen voor bedienden die «gedurende 10 »jaren in dienst van denzelfden patroon zijn »gebleven».

Het feit dat uiteindelijk als voorwaarde dier uit- breiding van opzegtermijn is bedongen : 10 jaren dienst bij denzelfden patroon bij wien de bediende moet in dienst «gebleven» zijn, komt de in boven- staand arrest aangenomen stelling, betekenisvol staven.

II. De hierna volgende woorden door heer Franck, Minister van Koloniën ter Senaatzitting van 15 Maart 1922 uitgesproken, bij de behandeling van de besproken bepalingen, zetten eveneens de door bovenstaande arrest gehuldigde opvatting, kracht bij :

«Il a paru juste qu'après avoir pu vivre en- semble pendant tant d'années, l'on fit un ef- fort de patience un peu plus prolongé au moment de se séparer».

Daardoor wordt klaar bedoeld dat men eene ge- durende 10 jaren ononderbroken volkomen ge- trouwheid, daardoor bijzonder heeft willen beloonen. loonen.

III. De in bovenstaand arrest bedoelde uittaling van Minister Franck over de door de wet bedoelde vastheid van de uit te vaardigen wetsregelen zijn die, uitgesproken in de Senaatzittingen van 16 Maart 1922. (Parlementaire besprekingen, blz. 375 :

«Il est un proverbe anglais qui dit : il n'est pas possible de courir avec les lièvres et d'aboyer avec les chiens, et on ne peut pas avoir le bénéfice d'un régime qui fixe un droit précis, et en même temps d'un régime qui permet à la jurisprudence de juger de cas en cas. Les employés savent très bien que, si un tribunal peut leur être favorable, un autre tribunal peu se montrer très chic à leur égard, et ils préfèrent une règle unique, bien éta- blie. — Car quelque favorable que soit une jurisprudence elle offre quand même un grand inconvénient : c'est qu'on doit plaider. — par conséquent les employés préfèrent de beaucoup savoir à quoi s'en tenir dans tous les cas et avoir un forfait réglé, plutôt que d'être dans l'incertitude d'obtenir une indem- nité tantôt supérieure, tantôt inférieure, et d'avoir, en tous cas, un procès à plaider.

Wet over de tijdelijke herziening en de verbreking over de Handelshuurovereenkomsten.

(Staatsblad, 7-8 Augustus 1933).

Artikel 1. De huurder of de onderhuurder van een hoofdzakelijk voor handelsgebruik bestemd vast goed of een gedeelte ervan, waarvan de huurovereenkomst werd aangegaan vóór 1 Januari 1932, kan een vermindering aanvragen van den huurprijs in de mate waarin deze huurprijs, wegens de economische omstandigheden, blijkbaar buiten verhouding is met de voordelen die de huurder uit het genot van het verhuurde goed halen kan. De aanvraag tot vermindering mag enkel worden ingediend door den huurder mits hij persoonlijk een handel drijft in het vast goed of indien daarin, voor zijn rekening, een handel wordt gedreven.

Met de in het eerste lid bedoelde huurovereenkomst worden gelijkgesteld de sedert 1 Januari 1932, doch vóór de bekendmaking dezer wet uitdrukkelijk of stilzwijgend verlengde, gewijzigde of zelfs tegen andere voorwaarden, verlengde huurovereenkomsten.

Art. 2. De rechter doet uitspraak naar billijkheid; om desnoods de vermindering van den huurprijs te bepalen, houdt hij rekening met den gedreven handel, den gang der zaken in de gemeente en meer voornamelijk op de plaats waar het vast goed is gelegen, den prijs en de voorwaarden der huurovereenkomst, den toestand van het vast goed, de werkelijke of normale opbrengst der onderverhuuringen, de inkomsten van den huurder en met alle andere gegevens nuttig voor een billijke regeling van het geschil.

Geen rekening wordt gehouden met de meerwaarde die het goed heeft verkregen door de bouw- of inrichtingswerken die op kosten van den huurder werden uitgevoerd.

De huurprijs mag niet minder bedragen dan de hypothecaire lasten van het vast goed in zooverre de hypotheekten werden aangegaan vóór 1 Januari 1932 en met het doel het vast goed aan te koop of er veranderingen aan te doen brengen.

Wordt de vermindering van huurprijs door een onderhuurder aangevraagd, dan betreft de voornamelijk huurder, binnen de veertien dagen van de dagvaarding, den eigenaar bij de zaak, op straf van verval van zijn recht van verhaal tegenover dezer laatste; in dit geval bepaalt de rechter, naar billijkheid, in welke mate de vermindering van huurprijs toe te kennen aan den onderhuurder, door den voornamen huurder en den eigenaar moet worden gedragen.

Art. 3. De vermindering van den huurprijs moet, op straffe van niet ontvankelijkheid, worden aangevraagd binnen zes maanden na de bekendmaking dezer wet. De door den rechter toegestane vermindering is van toepassing op de huurovereenkomsten gaande van 1 April 1933 tot 1 April 1935.

De bedragen die eventueel door den verhuurder dienen terugbetaald, wegens de vermindering van huurprijs door den rechter aan den huurder toegestaan, kunnen bij gelijke delen door den verhuurder worden aangerekend op de termijnen die vervallen in den loop van het jaar volgend op de eindbeslissing.

Art. 4. Wanneer, bij een definitief geworden beslissing, een vermindering van huurprijs werd toegestaan, hebben partijen, onverminderd de bedongen of gemeenrechtelijke bepalingen het recht de huurovereenkomsten te verbreken, mits opzegging een jaar vooraf, te rekenen van den eerstvolgenden vervaldag, zoo zij door den verhuurder wordt gedaan, en van zes maanden zoo zij van den huurder uitgaat.

De opzegging tot verbreking, te betrekken bij aangetekende brief of bij deurwaarder, kan evenwel slechts gedaan worden na drie maanden ten vroegste, en vóór zes maanden ten laatste, met ingang van den dag waarop de bij lid 1 bedoelde beslissing in staat van gewijsde is gegaan.

De huurder kan zich steeds aan de gevolgen van de verbreking onttrekken mits aanvaarding van den overeengekomen huurprijs en betrekking van zijn bedoeling aan den eigenaar, binnen de maand volgend op de ontvangst van de opzegging voorzien in lid 1 van dit artikel.

De huurder behoudt in dit geval al zijn rechten op de vermindering van den huurprijs tot op den datum waarop de verbreking haar uitwerking moet krijgen, zonder dat dit recht op vermindering den datum van 1 April 1935 moge overschrijden.

Art. 5. Ingeval een van partijen gebruik maakt van het recht van verbreking voorzien bij het vorig artikel, kan aan den verhuurder een vergoeding worden toegekend wegens gebrek van genot van de door hem aan het vast goed uitgevoerde bouw- en inrichtingswerken. Deze vergoeding wordt berekend volgens het voordeel dat de verhuurder halen zal uit deze bouw- en inrichtingswerken, in den staat waarin zij zich bevinden, de nog te loopen huurjaren op het ogenblik van het verlaten van het verhuurperceel en de bepalingen van de huurovereenkomst betreffende de eventueel aan het vast goed uit te voeren werken.

De huurder die gebruik maakt van het recht van verbreking mag, gedurende een jaar, in de onmiddellijke nabijheid van het verhuurde goed, geen zelfden of gelijkaardigen handel oprichten als dien welke hij daarin uitoefende, op straffe van schadevergoeding te vorderen volgens de gewone regelen van bevoegdheid en rechtspleging.

Art. 6. De vrederechter van het kanton waar het huurovereenkomst is, neemt kennis van al de geschillen waartoe deze wet aanleiding geeft, welk ook het jaarlijksch bedrag van den pachtprijs weze, en zelfs ingeval van betwisting omtrent den titel. Hij neemt eveneens kennis van alle andere geschillen op grond van de huurovereenkomst en verknicht met een betwisting uit de toepassing van deze wet ontstaan.

Hij neemt ondermeer kennis van de vorderingen tot geldigverklaring of tot opheffing van het pandbeslag.

Het vonnis is in eerste of in hoogsten aanleg, naar gelang de jaarlijkse huurprijs, lasten niet ingegrepen, de som van 10.000 fr., per jaar al dan niet te boven gaat.

Art. 7. Geen op deze wet gesteunde vordering tot vermindering van den huurprijs is ontvankelijk zonder dat, vooraf, de eischer aan den vrederechter een verzoekschrift heeft voorgelegd om den toekomenden verweerder tot een minnelijke regeling te doen oproepen. Het verzoekschrift wordt aan de griffie overhandigd; de griffier verleent daarvan een ontvangstbewijs. Het kan ook mondeling worden ge-

daan; in dit geval verleent de vrederechter daarvan akte.

Binnen acht dagen na het indienen van het verzoekschrift, roept de vrederechter de partijen tot verzoening op en maakt proces-verbaal op van den uitslag hunner verschijning. Komt een akkoord tot stand, dan vermeldt het proces-verbaal de termen daarvan, en de uitgifte van dit proces-verbaal wordt voorzien van de formule van tenuitvoerlegging.

Het verzoekschrift voorzien bij hoogerstaand lid 1, heeft dezelfde uitwerking als de dagvaarding voor de rechtbank, in zooverre, bij gemis van overeenstemming, door de aanleggende partij dagvaarding wordt gedaan binnen de maand van den datum van het proces-verbaal waaruit nietovereenstemming van partijen blijkt. Deze dagvaarding bevat de vermeldingen vereischt bij artikel 1 van het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering.

De rechter kan zijn vonnis uitvoerbaar verklaren niettegenstaande hooger beroep met of zonder borgtocht.

Al de akten gedagteekend vóór het exploit tot rechtsingang zijn vrij van zegel- en registratie-recht.

Art. 8. Het beroep wordt aangebracht vóór de rechtbank van eersten aanleg bij dagvaarding op bepaalden dag en uur, na een termijn van volle acht dagen, desnoods verhoogd wegens den afstand. Het beroep wordt berecht door een alleen-sprekende rechter.

Het ambt van de pleitbezorgers is niet verplicht; hun eereloon wordt niet begroot.

In geval van verwijzing der zaak naar een latere terechtzitting, moeten partijen, die geen pleitbezorger hebben aangesteld en niet aanwezig waren bij de uitspraak van het vonnis van uitsstel, voor elke nieuwe dagvaarding, door den griffier verwittigd worden van dag en uur waarop de zaak vóór den rechter wordt opgeroepen. Deze verwittiging geschiedt bij ter post aangetekend schrijven, portvrij verzonden ten minste vijf dagen vóór den datum der verschijning.

Art. 9. De vermindering van huurprijs mag ook aangevraagd worden door middel van exceptie vóór elk rechtscollege waarbij een vordering tot betaling door den verhuurder werd ingediend, op voorwaarde dat zij wordt ingesteld binnen den termijn voorzien bij artikel 3.

Art. 10. Op bewijs van de indiening van het verzoekschrift voorzien bij artikel 7, of van de betekening van het exploit van dagvaarding daaropvolgende, worden geschorst elk vonnis gewezen op een vordering tot betaling van den huurprijs waarvan de vermindering wordt aangevraagd en elk vonnis tot uitzetting wegens wanbetaling van den huurprijs.

De rechter bij wien de zaak aanhangig is, kan bij voorraad veroordeelen tot de betaling van het deel der vervallen huurprijzen dat niet ernstig door den huurder wordt betwist. Hij kan ook de uitzetting uitspreken wegens wanbetaling van het niet betwist gedeelte van bedoelde huurprijzen.

Ingeval, vóór het van kracht worden dezer wet, ten laste van den huurder een beslissing mocht gevallen zijn, die in staat van gewijsde is gegaan en steunt op de wanbetaling van vervallen huren, kan de bevoegde rechter, op verzet van den huurder, elken maatregel van tenuitvoerlegging dezer beslissing doen schorsen, voor het deel van deze huren die het voorwerp uitmaken van een luidens deze wet regelmatig ingediende betwisting.

De opschorsing houdt op, wanneer uitspraak wordt gedaan over de aanvraag tot vermindering, bij een beslissing die niet of niet meer voor hooger beroep vatbaar is.

Art. 11. Deze wet is slechts van toepassing op de huurders van vreemde nationaliteit, zoo in hun land van oorsprong de wetgeving op de handels-huurovereenkomsten aan de Belgen gelijke voordelen verleent als aan de burgers van dit land.

Bovenstaande uitzondering geldt niet voor de «vluchtelingen» als omschreven in de internationale overeenkomsten van 5 Juli 1922, 31 Mei 1924, 12 Mei 1926 en 30 Juni 1928.

Art. 12. Alle bedingen en voorwaarden in strijd met de bepalingen van deze wet, worden geacht niet bestaande en krachteloos te zijn.

Art. 13. Deze wet is uitvoerbaar met ingang van den dag na hare bekendmaking.

Gegeven te Lucerne, den 5 Augustus 1933.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL
te ANTWERPEN

DIENSTREGELING. — WIJZIGING.

Door Koninklijk besluit van 12 Juni 1933, is de volgende wijziging gebracht geworden aan het reglement der Handelsrechtbank van Antwerpen.

Gelet op de wet van 22 Juli 1927;
Herzien Onze besluiten van 17 December 1931 en 23 Maart 1932;

Gezien de adviezen van den eersten voorzitter van het Hof van beroep, te Brussel, van den procureur-generaal bij dat Hof en van den voorzitter der rechtbank van Koophandel, te Antwerpen;

Op voorstel van Onzen Minister van Justitie,
Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Eenige artikel. Artikelen 1, 2, 3, 4, 13 en 15 van het dienstreglement voor de rechtbank van Koophandel, te Antwerpen, zijn gewijzigd als volgt:

Artikel 1. De rechtbank is in twaalf kamers verdeeld;

Art. 2. De eerste vijf kamers houden zitting ieder met drie rechters; de laatste zeven ieder met een rechter.

Art. 3. De twaalf kamers houden zitting volgens de aanwijzingen op de onderstaande tabellen:

Maandag	9 u. 30 m.	4e kamer.
—	9 u. 35 m.	7e —
—	9 u. 40 m.	10e —
—	11 u. 30 m.	Kortgedingen.
Dinsdag	9 u. 30 m.	2e kamer.

—	9 u. 35 m.	1e —
—	9 u. 40 m.	6e —
—	11 u. 30 m.	Kortgedingen.
Woensdag	9 u. 30 m.	3e kamer.
—	9 u. 35 m.	8e —
—	9 u. 40 m.	6e —
Donderdag	11 u. 30 m.	Kortgedingen.
—	9 u. 30 m.	4e kamer.
—	9 u. 35 m.	5e —
—	9 u. 40 m.	10e —
—	9 u. 45 m.	12e —
—	10 u. 30 m.	11e —
—	11 u. 30 m.	Kortgedingen.
Vrijdag	9 u. 30 m.	2e kamer.
—	9 u. 35 m.	3e —
—	9 u. 40 m.	7e —
—	9 u. 45 m.	9e —
—	11 u. 30 m.	Kortgedingen.
Zaterdag	9 u.	12e kamer.
—	11 u. 30 m.	Kortgedingen.

1e kamer	Dinsdag	te 9 u. 35 m.
2e —	Dinsdag	te 9 u. 30 m.
—	Vrijdag	te 9 u. 30 m.
3e —	Woensdag	te 9 u. 30 m.
—	Vrijdag	te 9 u. 35 m.
4e —	Maandag	te 9 u. 30 m.
—	Donderdag	te 9 u. 30 m.
5e —	Donderdag	te 9 u. 35 m.
—	Dinsdag	te 9 u. 40 m.
6e —	Woensdag	te 9 u. 40 m.
—	Maandag	te 9 u. 35 m.
7e —	Vrijdag	te 9 u. 40 m.
—	Woensdag	te 9 u. 35 m.
8e —	Vrijdag	te 9 u. 45 m.
9e —	Maandag	te 9 u. 40 m.
10e —	Donderdag	te 9 u. 40 m.
—	Donderdag	te 10 u. 30 m.
11e —	Donderdag	te 9 u. 45 m.
12e —	Zaterdag	te 9 u.
—	alle dagen	te 11 u. 30 m.

Zaal A.

Maandag	9 u. 40 m.	10e kamer (inleidingen).
Dinsdag	9 u. 30 m.	2e —
Woensdag	9 u. 40 m.	6e — (inleidingen).
Donderdag	9 u. 40 m.	10e —
Vrijdag	9 u. 40 m.	7e —

Zaal B.

Maandag	9 u. 30 m.	4e kamer.
Dinsdag	9 u. 35 m.	1e — (inleidingen).
Woensdag	9 u. 30 m.	3e —
Donderdag	9 u. 30 m.	4e —
Vrijdag	9 u. 35 m.	3e —
Zaterdag	9 u. 45 m.	12e —

Zaal C.

Alle dagen	11 u. 30 m.	Kortgedingen.
Donderdag	10 u. 30 m.	11e Kamer (inleidingen).

Zaal D.

Maandag	9 u. 35 m.	7e kamer.
Dinsdag	9 u. 40 m.	6e —
Woensdag	9 u. 35 m.	8e —
Donderdag	9 u. 35 m.	5e —
Vrijdag	9 u. 30 m.	2e —

Zaal E.

Donderdag	9 u. 45 m.	12e kamer.
Vrijdag	9 u. 45 m.	9e —

Zoo de noodwendigheden van den dienst het vereischen, kan de voorzitter der rechtbank een terechtzitting meer doen houden door een of meer kamers op door hem te bepalen dag en uur.

Art. 4. De nieuwe zaken worden ingeleid:
Den Maandag voor de 10e kamer de gewone zaken onder de 2,500 frank.

Den Dinsdag voor de 1e kamer de zeevaart en de binnenvaartzaken welke het bedrag er ook van weze.

Den Woensdag voor de 6e kamer de gewone zaken boven de 2,500 frank.

Den Donderdag voor de 10e kamer de zaken tot betaling van handelseffekten onder de 2,500 frank.

Den Donderdag voor de 11e kamer de vorderingen tot faillietverklaring.

Den Vrijdag voor de 7e kamer tot betaling van handelseffekten boven de 2,500 frank.

De exploitanten van dagvaarding; verzet of dagstelling dienen ter griffie voorgelegd tot de rolinschrijving ten laatste een uur voor dit der belegde terechtzitting; diegene die later zouden voorgelegd worden zullen niet meer ingeschreven worden dan mits bijzondere toelating van den heer voorzitter.

Art. 13. Is de Maandag, Dinsdag, Woensdag, Donderdag of Vrijdag een wettelijke feestdag, dan wordt er geene inleidingszitting gehouden.

Art. 15. De griffie is toegankelijk voor het publiek van 8 u. 30 m. tot 1 uur.

Balieleven

Balie-Sport
Antwerpen

De rechterlijke vacatie heeft de sport-activiteit onzer Antwerpsche confraters niet stilgelegd. In Juli en Augustus hebben zich allen om ter beste getraind, dezen in het verorberen der heilzame waters van Carlsbad, Vichy of Vittel, genen in het beklimmen der sneeuw Witte bergtjippen, anderen in het zandeten, zonnebranden, tennissen en zwemmen, eenigen zelfs in het spelevaren.

En met September kwam ieder op 't rapport van Baliesport, in biakende gezondheid, verlengd en gesterkt, bruinverband en lichtgekleed.

In de koude Noorderlanden kreeg Richard het warm aan 't harte, en pas terug riep hij Baliesport tot getuige van zijn overheerlijk geluk.

Een twintigtal koene zwimmers werden op Woensdag 6 September met confraternele limousines naar de idyllische oorden van Merxplas gevoerd. Bosschen en heiden tusschen malsche beemden en vruchtbare akkers, een droom van een buitengoed, een praat van een vijver en zon met de macht! Een vriendelijk echt familiaal onthaal.

Een plonsen van belang in 't kristalhelder water, een wandeltocht geleid door den flinken heer Van de Vorst vader.

Zeër beminlijk wachtte Mevrouw Van de Vorst ons af en vergastte ons op koffie, sandwiches en schuimwijn. En nu we het ontginningswerk mochten bewonderen door een stadsmensch als vader Van de Vorst uitgevoerd met ondernemingsgeest en wijs beleid in dien uithoek der Kempen, begripen we best hoe confrater Richard van de Vorst vruchtbare argumenten heeft leeren opdoelen uit de meest dorre gronden!

Alex Diercxsens welken wij op dien uitstap tegenkwamen, uitgedoscht in het fijnste jagerspak, noodigde Baliesport uit om de volgende week een ander mooien kant der Kempen te bezoeken en op Dinsdag 12 September togen wij, deels per fiets, deels in John's gastvrijen wagen naar Poederlé, om te zwemmen in de Aa.

Frans Wittemans, de koene ijsbeer stond weer vooraan, kleepte zich uit midden in de groene weide (gelukkig dat de heer Substituut des Procureurs die het schouwspel bijwoonde, juist zijn oogen moest uitwrijven) en duikelde in de frissche beek.

Allen volgden hem en Jef Strijckers verloor er zijnen bril. Dit belette hem niet den weg naar zijn mond te vinden, wanneer we later in de gezellige hoevekamer rond den disch gezeten ons de smake-lijke hesp en eieren lieten welgevalen.

Was het de folkloristische omgeving, het fietsen en het zwemmen of de Vlaamsche echtheid der spijzen en dranken maar er werd gegeten om onze voorvaderen te beschamen.

Alleen na de pruimentartaar voelde Frans Wittemans zich plots de oudste en eigende zich het recht toe Alex en zijn vader, welke ons vriendelijk was komen groeten, in ons aller naam te bedanken, voor de guile ontvangst.

Heerlijke sportdagen welke al vlug door anderen zullen worden opgevolgd, want woorden wekken, maar voorbeelden trekken. Wie heeft er nog zwemgelegenheden ten beste?

Rechterlijk Leven

Bij koninklijke besluiten van 8 September 1933:

Is, op hun verzoek, ontslag verleend:

Aan den heer De Heyn-Weeste (P.-J.-L.-G.), uit zijn ambt van ondervoorzitter in de rechtbank van eersten aanleg te Brussel.

Hij is tot het emeritaat toegelaten en gemachtigd tot het voeren van den eeretitel van zijn ambt;

Aan den heer Chevalier (J.-P.-J.), uit zijn ambt van ondervoorzitter in de rechtbank van eersten aanleg te Brussel.

Hij is tot het emeritaat toegelaten en gemachtigd tot het voeren van den eeretitel van zijn ambt;

Aan den heer Van Hauw (E.-A.-M.-J.), uit zijn ambt van plaatsvervangend rechter in het vredege-recht van het tweede kanton Leuven;

Is de heer Parmentier, rechter in de rechtbank van eersten aanleg te Gent, op zijn verzoek, ontslag van zijn ambt van burgerlijk magistraat in den krijgs-raad te Gent.

Zijn benoemd:

Tot raadsheer:

In het Hof van beroep te Brussel:

De heer Dermine (P.), onderzoeksrechter bij de rechtbank van eersten aanleg te Charleroi, ter vervanging van den heer de le Court, die als zoodanig aftreedt;

De heer de Cock (E.-H.-A.), rechter in de rechtbank van eersten aanleg te Antwerpen, ter vervanging van wijlen den heer Lamal.

Tot ondervoorzitter in de rechtbank van eersten aanleg te Antwerpen, de heer Heimbürger (E.-P.-C.), onderzoeksrechter bij de rechtbank, ter vervanging van den heer Bartholomeussen, die als zoodanig aftreedt;

Tot rechter:

In de rechtbank van eersten aanleg te Mechelen, de heer Holman (R.-O.), oorlogsvrijwilliger, substituit procureur des Konings bij de rechtbank, ter vervanging van den heer Delvaux, die tot een ander ambt is beroepen;

In de rechtbank van eersten aanleg te Ieperen, de heer Van de Vliet (E.-N.-R.), advocaat te Ieperen, ter vervanging van den heer Matton, die tot een ander ambt is beroepen;

Tot substituit procureur des Konings:
Bij de rechtbank van eersten aanleg te Mechelen, de heer Terlinden (Ch.-E.-G.-G.-E.-J.-M.), advocaat te Elsenre, ter vervanging van den heer Holman;

Bij de rechtbank van eersten aanleg te Gent, de heer Bohyn (R.-C.-J.), oud-strijder, substituit procureur des Konings bij de rechtbank van eersten aanleg te Dendermonde, ter vervanging van den heer Piers, die tot een ander ambt is beroepen.

Tot adjunct-referendaris bij de rechtbank van koophandel, te Brussel, de heer Wilmart (Ch. advocaat te Brussel, ter vervanging van den heer Dambresse, die tot een ander ambt is beroepen.

Tot deurwaarder bij de rechtbank van eersten aanleg te Ieperen, de heer Van Wittenberghe (A.-Ch.), candidaat-deurwaarder te Ledeberg, ter vervanging van wijlen den heer Van der Schueren;

Is de heer Van den Abeele, rechter in de rechtbank van eersten aanleg te Gent, aangeduid om gedurende een termijn van drie jaren, met ingang van 13 September 1933, het ambt van burgerlijk magistraat in den krijgsraad te Gent waar te nemen.

Bij koninklijke besluiten van 23 Augustus 1933 zijn benoemd:

Tot advocaat-generaal bij het Hof van Verbreking de heer Cornil (L.-E.), procureur-generaal bij het Hof van beroep te Brussel, ter vervanging van den heer Jottrand, die als zoodanig aftreedt;

Tot procureur-generaal bij het Hof van beroep te Brussel, de heer Hoyoit de Termicourt (R.-E.-G.-M.), procureur des Konings bij de rechtbank van eersten aanleg te Brussel, oorlogsvrijwilliger, ter vervanging van den heer Cornil, die tot een ander ambt is beroepen;

Tot voorzitter der rechtbank van eersten aanleg te Charleroi, de heer Castagne (V.-L.-E.), ondervoorzitter in de rechtbank, ter vervanging van den heer Chaudron, die als zoodanig aftreedt;

Tot procureur des Konings bij de rechtbank van eersten aanleg te Brussel, de heer Ganshof van der Meersch (W.-J.), substituit procureur des Konings bij de rechtbank, oorlogsvrijwilliger, ter vervanging van den heer Hoyoit de Termicourt, die tot een ander ambt is beroepen.